

Aku-Petteri Korhonen

Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa

Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa - Alta Via 2

Aku-Petteri Korhonen

Elokuu 2015

© 2015 Aku-Petteri Korhonen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-986-7

Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa - ALTA VIA 2

Tämä on nyt jo kolmas kirja, jossa olen kuvannut pidempää Alpeilla tehtyä vaellusta. Kaikki vaellukset olen toteuttanut omatoimisesti eli päätän itse reitin, tilaan kartat ja reittikuvaukset, ostan lennot ja varaan majoituksen. Luonnollisesti myös maastossa kulkeminen tapahtuu ilman opasta. Tälläkin matkalla tapasin henkilön, joka oli kovin kiinnostunut vaelluksestani ja kysyi sitten, missä muu ryhmä on. Eipä ollut sellaista, jolloin hän kysyi, minkä matkanjärjestäjän kautta olet tänne tullut. Ei ollut sellaistaakaan. Lopuksi hän kysyi, miten sinä sitten liikut täällä aivan toisella puolella Eurooppaa, kuin mistä olet kotoisin. Olkoon tämä kirja vastaus tähän kysymykseen.

Nyt oli kyseessä jo yhdestoista peräkkäinen kesä, kun käyn vuorilla vaeltamassa, joten tietty rutiini tällaisen reissun tekemiseen oli olemassa. Uutta tällä reissulla oli kuitenkin kohde eli Italian Dolomiitit, jossa en ollut koskaan käynyt. Aiemmilla vaelluksilla olin usein kuullut ihmisten kehuvan niiden maisemia ja vuoristomajojen erinomaista ruokaa, joten pitihän sitä lähteä tarkistamaan, pitivätkö puheet paikkansa.

Toinen uusi asia oli se, että tällä kertaa mukana oli poikani, joka juuri ennen matkaa täytti 13-vuotta. Se toi mukanaan tietysti uutta mietittävää, kun aiemmin oli riittänyt, että hoitaa omat asiat. Lapsen kanssa tuli mietittäväksi käytännön asioiden lisäksi erityisesti se, miten hän jaksaa kulkea vuorilla. Pitkään tätä talvella mietin, kun jahkailin kahden reitin välillä eli lähteäkö Alta Via 1 vai Alta Via 2 -reitille. Edellisen osalta olin varma, että pojalla ei olisi siellä mitään ongelmia, olihan hän urheillut aika paljon ja saanut vaelluskokemusta aiemmin Tour du Mont Blancilla. Jotenkin sitä

kuitenkin haluaa kokeilla, josko rahkeet riittäisivät enempään, joten pitkän harkinnan jälkeen päädyin siihen, että lähdemme kokeilemaan, onnistuisiko meiltä Alta Via 2:n kulkeminen.

Alta Via 2:n reitti on selvästi ykköstä vaativampi, pituutta alusta loppuun kuljettuna on noin 160 kilometriä ja korkeuseroa noin 9000 metriä. Näiden lukujen sijaan arvelutti enemmän kuitenkin reitin vaikeus. Reittikuvauksen saatuaani mietin vielä pariinkin kertaan, että ehkä ei sittenkään. Mutta päätin kuitenkin, että lähdetään vaan ja muutetaan sitten suunnitelmia, jos näyttää siltä, ettei onnistu. Kyllähän sitä reitiltä aina pois pääsee ja itse olen tottunut hyvinkin joustavaan matkusteluun, jossa ei ole tarvetta idee fix -tyyppisesti tehdä täsmälleen sitä, mitä on aikonut tai kävellä puritaanisesti reitin joka ikistä metriä alusta loppuun. En lähde vuorilla suorittamaan, vaan lomalle, näin kai sen voisi kiteyttää. Mennään päivä kerrallaan siten kuin se järkevältä kulloinkin tuntuu. Reitti osoittautui ennalta arvattavasti aika vaativaksi. Matkan jälkeen vakiokysymys kuuluikin, miten poika jaksoi. Hyvin jaksoi, kuten tästä kirjasta ilmenee.

Kirjaa voi lukea matkakertomuksena tai erityisesti vuoristovaelluksen kuvauksena, mutta siitä saa myös vinkkejä siihen, miten lapsen kanssa voi vaeltaa vuorilla. En ole tässä kirjassa kuitenkaan toistanut niitä käytännön asioita, jotka olen jo edellisissä kirjoissani kertonut, joten kannattaa tutustua myös niihin. Mukana on edellisten kirjojen tapaan myös yleisempää pohdintaa maailmanmenosta. Vuorilla tällaiseen on aikaa, ajatus lepää ja ainakin allekirjoittaneella selkiintyy, kun arkielämän rutiinit ja uutistulva jäävät pois ja elämä muuttuu aika yksinkertaiseksi. On tällaisessa vaeltamisessa varsinkin lapsen kanssa tietysti kaikenlaista

mietittävää ja päätettävää sekä uusia yllättäviä tilanteita, jotka pitää jotenkin ratkaista. En ole kuitenkaan kokenut tätä ongelmalliseksi, vaan päinvastoin juuri se tekee matkustamisesta mielenkiintoista, jopa seikkailua.

Alta Via 2 kulkee Dolomiittien länsiosassa. Matkan alussa kävimme vaeltamassa myös Dolomiittien itäosassa sijaitsevan Cortina d'ampesson ja erityisesti kuuluisan Tre Cime -vuoren maisemissa. Kirjassa kuvataan vaeltamista myös tällä suomalaisten vaeltajien suosimalla alueella. Näin tulee varsin hyvin katetuksi tämä Unescon maailmanperintökohteeksi nimetty vuoristo.

Maailmanperintökohde on myös Venetsia, jossa olimme vaelluksen jälkeen kokonaisen viikon. Kirjassa kuvataan myös tätä osuutta ja päästään samalla kulttuurimatkalle kaupungin historiaan, kirkkoihin, museoihin ja muihin nähtävyyksiin, uimarantoja unohtamatta. Tämän osuuden otin tähän vaelluskirjaan mukaan, koska arvelin sen voivan kiinnostaa Dolomiiteille vaeltamaan lähteviä. Yleisin tapa lähteä Suomesta Dolomiiteille kun lienee lento Venetsiaan, jolloin vaelluslomaan on mahdollista yhdistää myös tähän mielenkiintoiseen kaupunkiin tutustuminen.

Nauttikaa matkasta!

Helsingissä 30 päivänä elokuuta 2015

Aku Korhonen

Ensimmäinen matkapäivä

Helsinki-Cortina d'ampesso

Aikainen herätys, lentokentällä oltiin kuudelta. Lento Helsingistä Venetsiaan oli sunnuntaiaamuna 12.7. Koneessa oli myös jonkin matkanjärjestäjän vaellusporukka. Ryhmän jäsenet eivät näyttäneet tuntevan toisiaan etukäteen. Itse en ole vaellusretkiä tuntemattomien kanssa tehnyt. Eipä silti, en ole kyllä millään muullakaan ryhmämatkalla käynyt. Jokainen siis tavallaan ja sosiaaliset yksinkävelijät erikseen. Edellistä kirjaani koskenut Retki-lehden artikkeli oli nimittäin otsikoitu mielestäni hyvin osuvasti: ”Sosiaalinen yksinkävelijä”.

Sinänsä ymmärrän kyllä täysin ryhmämatkoilla käymistä, koska niissä on kaikki valmiiksi suunniteltua ja useimmiten myös testattua, jolloin matkalainen voi vain nauttia olostaan turvallisesti miettimättä koko ajan, mitä tehdään ja miten, puhumattakaan reitin valinnasta ja suunnittelusta. Toisaalta juuri tämä osuus on omalta kannaltani olennainen osa matkaa.

Aloitan reissun suunnittelun jo vuoden vaihteessa päättämällä reitin sekä tilaamalla lennot ja tarvittavat kartat ja reittikuvakuvaukset. Kaikkea ei kuitenkaan voi suunnitella, vaan jokaisena matkapäivänä tulee eteen valintoja, selvitettäviä asioita ja yllättäviä tilanteita. Ne pitää sitten itse yksi kerrallaan ratkaista, mikä tekee matkanteosta pienen seikkailun, mikä toivottavasti tästäkin kirjasta välittyy.

Koneessa oli myös lapsiperheitä menossa etelän lomalle. Takanamme matkusti nuori pariskunta noin 6-vuotiaan tytön kanssa. Tyttö kitisi koko matkan ajan tyyliin ”Mitä mä nyt teen!”.

Tosi rasittavaa kuunnella pikku prinsessan oikkuja parin tunnin ajan. Tytön äiti vastasi tytön komennuksiin vasta noin neljännellä kerralla poissaolevan oloisena jotakin ympäripyöreää. Välillä tämä yritti lukea satukirjaa, mutta parin sivun jälkeen tyttö tiuskaisi, että ei tätä, lue jotain muuta. Alkoi ärsyttää tämä korvaan huutaminen, joten sanoin lopulta takanani istuvalle äidille, että voisitteko olla vähän hiljempää, täällä on muitakin eikä tämä ole leikkipaikka. Tosi diplomaattista, tiedän, olisi voinut kiltimminkin sanoa. Nainen ei vastannut mitään, katsoi vain ja sama meno jatkui loppumatkan.

Onneksi oli MP3-soitin ja hälyänet eristävät kuulokkeet. Korvatulpat tuntuvat nykyään välttämättömiltä varusteilta lentomatkalla. Aiemmin kesällä matkalla Berliiniin koneessa edessä istunut nuori mies kertoi pari tuntia taukoamatta seikkailuistaan alkoholin ihmeellisessä maailmassa. Huippukiinnostavia juttuja nekin, kerta kaikkiaan. Onneksi silloinkin MP3 pelasti.

Venetsian kentällä sama tyttö makasi lattialla, kun muut odottivat laukkujaan. Vanhemmilla oli edessään varmaankin todella rentouttava kaupunkiloma. Lentokentän aulassa oli hirveä ryysis. Tarkistettiin ensin, missä Cortina d'ampezzoon lähtevän bussin pysäkki oli. Olin ostanut bussiliput netistä pari päivää aikaisemmin. Matkan hinta oli varsin kohtuullinen, 20 euroa per henkilö.

Lähdettiin sitten etsimään jotain syötävää, kun aikaa bussin lähtöön oli puolitoista tuntia. Kassalla myyjä yritti antaa 20 eurosta takaisin ikään kuin olisin antanut 10 euroa. Ei mennyt läpi, tervetuloa Italiaan. Hyvät lämmitetyt patongit. Lentokentän ravintolasta näkyi Venetsian silhuetti.

Ostin sanomalehtiä ja luin ne siinä odotellessa. Kreikka hallitsi uutisia. Sekaisin on. Odotetaan taas jotain kokousta ja päätöstä ikään kuin kreikkalaisilla olisi yhtään sen enempää varoja kokousta seuraavana päivänä. Velkaa ei kai sentään lasketa varoiksi. Tai mistäpä sitä enää tietää, kun summat ovat tuollaisia. Miljoona velkaa pankille on sinun ongelma, mutta sata miljoonaa on pankin ongelma, näin kai se menee, sadoista miljardeista puhumattakaan. Tulee mieleen, kun pojan kanssa ajeltiin jossain uudessa kaupunginosassa Helsingissä ja tämä totesi, että täällä asuu varmaan Helsingin rikkaimm... eikun velkaisimmat asukkaat. Jotain on näköjään jo taloudesta oppinut.

Oli mukava päästä lentokentän metelistä hiljaiseen ilmastoituun bussiin. Bussimatka oli hieman hämmentävä aloitus vaellusreissulle, kun alkumatkasta ikkunoista näkyi palmuja ja pari metriä korkeaa maissipeltoa. Puolet matkustajista (nuoriso) nukkui ja loput katsoi maisemia. Sama jako meillä kahdella. Tällä kertaa en nimittäin ollut vaellusreissulla yksin, vaan 13-vuotiaan poikani kanssa.

Pari vuotta poika on halunnut mukaan, mutta reitit ovat olleet hänen ikäänsä nähden sen verran kovia, etten ole uskaltanut ottaa. Näistä vaelluksista olen kirjoittanut kirjat Haute Route - vuoristovaellus Chamonix'sta Zermattiin ja GR5 - vuoristovaellus Chamonix'sta Nizzaan. Kun on pari vuotta pyytänyt päästä mukaan, niin pitäähän sellainen kiinnostus huomioida. Menee vielä muutama vuosi ja voi käydä niinkin, ettei enää kalkkisten seura lomalla kiinnostakaan. Mitään kevytvaellusta ei ollut tästäkään reissusta tulossa, mutta toisaalta poika on viime vuosina kasvanut pituutta ja urheillut siihen malliin, että kunnon arvelin riittävän. Otetaan päivä kerrallaan ja katsotaan, miten tämä menee.

Pojalla on kyllä kokemusta vuorilla olemisesta. Kolme vuotta sitten kierrettiin Tour du Mont Blancia yhdessä. Hyvin pärjasi, kun miettii, että oli tuolloin vasta 10-vuotias. Parina sitä edellisenä vuonna tehtiin joitakin päivävaelluksia Itävallassa ja pari kertaa oltiin myös yhdessä Tatralla, joten suurin piirtein hän tiesi, mihin oli lähdössä.

Mukavalta tuntui itsestäkin, kun oltiin yhdessä liikkeellä. Ei se mikään itsestäänselvyys ole, että lapsi on kiinnostunut vaelluksesta. Nuorimmaista en tänne toisi juuri siitä syystä, ettei häntä kiinnosta. Ehkä myöhemmin, turha on pilata mukavaa harrastusta pakolla. Varmaankin sitten, kun majat varustetaan pelikonsoleilla, niin mäen ylös ja alas kävelemisessä voisi hänenkin mielestä alkaa olla jotain pointtia. Sitä odotellessa.

Lomalla kannattaa tehdä mukavia, itseä kiinnostavia juttuja. Tähän on päädytty myös vaimon kanssa. Hän ei ole halunnut mukaan vaellukselle, mutta toisaalta hän ei ole nähnyt mitään ongelmaa myöskään siinä, että minä lähden. Päinvastoin olen saanut kannustusta siihen, että tietenkin menet. Tänäkään vuonna en siis saanut häntä houkuteltua mukaan. Ehdimme kuitenkin viettää lomaa myös yhdessä, kun vaimolla on opettajana pidempi kesäloma ja reissaamme muutenkin aika paljon, esimerkiksi viimeisen puolen vuoden aikana on oltu viikon lomilla häntä erityisesti kiinnostaneissa Istanbulissa ja Berliinissä. Tämä noin niin kuin taustatiedoksi heille, jotka mahdollisesti ihmettelevät, että mies on reissussa ja vaimo on kotona. Olen nimittäin saanut aiemmista kirjoistani sellaisiakin kysymyksiä, että miten vaimoni päästää minut reissuun yksin. Olkaa siis huoleti tämän asian suhteen, kyseessä on kahden oikeustoimikelpoisen henkilön ihan vapaaehtoisesti ja täydessä ymmärryksessä sopima järjestely.

Cortinaan tultiin puoli kahden maissa reilun kahden tunnin bussimatkan jälkeen. Ihmeteltiin vähän kylän keskustaa ja löydettiin turisti-info ja sieltä ohjeet hotellille, jonka olin varannut aiemmin. Tämä reissu eroaa aiemmista siinä, että olin jonkin verran tehnyt varauksia jo etukäteen. Aikaisemmilla reissuilla en ole varannut juuri mitään etukäteen, paluulentoa lukuun ottamatta. Nyt oli varattuna majapaikka kahdeksi ensimmäiseksi ja viimeiseksi yöksi sekä paluulento kolmen viikon päähän. Lisäksi kolme yöpymistä vuoristomajoissa, joten sellainen viikko kolmesta oli etukäteen varattuna. Kaipa sitä miettii asiat vähän valmiimmiksi, kun on lapsi mukana.

Melkein kaikki kaupat olivat Cortinassa kiinni, kuten usein Etelä-Euroopassa puolen päivän jälkeen on. Yksi pieni kauppa oli kuitenkin auki. Sieltä ostettiin 5 litraa vettä ja 2 verigreippiä. Hotelli Myriam löytyi keskustan ulkopuolelta pienen kävelymatkan päästä. Hotelli oli mukava, mutta ehkä jo paremmat päivänsä nähnyt - kuten minäkin.

Kysyttiin hotellin respan ystävälliseltä nuorelta naiselta kabiinihissistä, joka oli nähty matkalla. Olisi kuulemma auki puoli kuuteen. Sitähän pitäisi kokeilla, kun oli näin hyvä sääkin. Aurinko paistoi ja lämmintä oli yli 30 astetta. Kysyttiin myös neuvoja huomiselle bussireittien suhteen ja saatiin paremmat neuvot kuin turisti-infosta, jossa kysymyksiini vastailu otti selvästi naisvirkailijan voimille.

Viettiin reput huoneeseen, syötiin greipit ja lähdettiin etsimään hissiasemaa. Siellä saatiin kuulla, että ylhäällä ehdisi olla vajaan tunnin, jos tulee viimeisellä hissillä alas. Hissiliput maksoivat

yhteensä 50 euroa. Kysyin pojalta mielipidettä, mennäänkö. Hän totesi, että päättä sinä. Päätin, että mennään nyt, niin ei tarvitse myöhemmin sovittaa tätä aikatauluihin.

Puoli tuntia ja kolme hissilinjaa myöhemmin oltiin 3241 metrin korkeudessa. Huimat näkymät. Joka puolella oli kallioita, siis alapuolella. Hissi nousee yhdelle Dolomiittien korkeimmista huipuista. Ylhäällä oli yllättävän lämmintä eikä tuullut lainkaan. Muutama vuosi sitten käytiin saman pojan ja isäni kanssa Itävallan Hintertuxissa, lähellä Mayerhofenia, jossa korkeutta yläasemalla oli suurin piirtein saman verran. Siellä oli kuitenkin täysi talvi. Käytiin jääluolissa ja laskettelin ylemmillä rinteillä, heinäkuussa. Mutta täällä oli siis kesä.

Ylhäällä hissiasemalta pääsee vielä kävelemään ylemmäs muutaman kymmentä korkeusmetriä ensin rappuja ja sitten kivistä polkua pitkin. Läheltä alkaa Via ferrata -reitti. Sillä tarkoitetaan lyhyesti sanottuna vaikeakulkuista reittiä, jossa pitää tukeutua vaijereihin ja muihin maastoon tehtyihin tukiin. Yleensä niillä tarvitaan valjaat, köysiä ja kypärä. Niin tälläkin reitillä, joka oli poikkeuksellisen korkealla. Meillä ei ollut aikomusta lähteä sellaisia kokeilemaan tällä reissulla eikä meillä ollut siihen välineitäkään.

Tälle huipulle pääsi kuitenkin ilman lisävarusteita. Pitihän sitä tietenkin käydä aivan huipulla, kun sinne kerran pääsee ja oltiin näin lähellä. Minulla on varmaan joku kiipeämisgeeni, tiedemiehet luultavasti saavat joku päivä selville syyn tälle vaistomaiselle toiminnalle. Hissiasemalta lähdettiin portaita ylös aika reippain askelin, kun aikaa ennen viimeistä hissiä alas oli rajoitetusti. Eipä niitä montaa askelta kuitenkaan ehtinyt ottaa, kun alkoi vähän

huimata. Yli kolmen tonnin korkeus yhdistettynä nopeaan nousuun laaksosta vaikuttaa näköjään selvästi hapenottokykyyn. Tältä varmaan vanhuksista tuntuu, kun he sanovat, että huimaa. Otettiin sitten vähän iisimmin.

Ottaessamme siinä pakollisia ”täällä käytiin” valokuvia alkoi kuulua outoa ääntä. Katsottiin ylempänä olevalle huipulle, jossa mies soitti sellaista noin kolme metriä pitkää torvea. Hyvin epätodellinen tilanne, kun näkee yllättäen torven ja miehen silhuetin taivasta vasten. Ääni kaikuu yllättävän hyvin vuorten reunoista.

Kiipesin sitten itsekin ylös huipulle, poika jäi vähän alemmas, kun loppumatka on sellaista irtokiveä ja aika jyrkkä. Ei mitään näköestettä mihinkään suuntaan, hieno kokemus.

Viimeisellä hissillä alas laaksoon, jossa huomattiin talon seinässä vuoden 1956 Cortinan talviolympialaisiin liittyviä vanhoja kuvia, samantyyppisiä kuin Kisahallissa Helsingissä. Paikka oli olympialaisissa käytetty jäähalli. Se oli yllättäen auki, joten oli ihan pakko mennä sisälle. Siellä oli luistelijoita, luultavasti turisteja, joista suurin osa huonompia luistelussa kuin Suomessa alakouluikäiset. Oli siellä myös pari ihan hyvää taitoluistelijaa harjoittelemassa.

Tässä hallissa on erikoinen, tummasta puusta rakennettu katsomo. Jotenkin se sopii tänne hyvin, vaikka on vähän outo suomalaiselle betoniarkkitehtuurin keveyteen tottuneelle silmälle. Tässä hallissa on muuten kuvattu James Bond - Erittäin salainen -elokuvan kohtaus, jossa jääkiekkoilijat yrittävät taklata Roger Mooren kumoon, mutta huonostihan pahisten tietysti käy. Saman leffan

legendaarinen alppiihhtokohtaus on myös kuvattu näissä maisemissa.

Käppäiltiin Cortinan viihtyisää kävelykatua alaspäin ja päätettiin syödä pizzat. Ei ollut listalla Pihlajamäen erikoista, joten piti tyytyä paikalliseen valikoimaan. Poika kysyi yhden ruokalistassa olleen pizzan sisältöä. Ei ole koskaan tuo italian kieli ollut opinto-ohjelmassa, vaikka aika monta kieltä olen yrittänytkin vaihtelevin tuloksin opetella. Tietämättömyys ei kuitenkaan tätä nuorta miestä haitannut, koska hän tilasi juuri tuon pizzan, jonka nimeä emme kumpikaan kenneet lausumaan. En tiedä vielä, mitä pojan pizzassa oli, jotain vihannesmuusia se muistutti, mutta syödyksi tuli. Juotavaksi otin lasin valkkaria ja poika jääteetä, yhteensä 28 euroa.

Hinnan osalta voi tässä alussa selvyyden vuoksi todeta, että tässäkin kirjassa olen pyrkinyt kertomaan varsin tarkkaan, mitä syötiin ja paljonko se maksoi, koska arvelen tällaisten tietojen olevan hyödyllisiä matkan budjetoinnissa. Sama koskee myös yöpymisen ja muiden keskeisten ostosten hintaa. Ruokia tuon esille toki myös siksi, että se on olennainen osa matkailua, varsinkin kun ollaan Italiassa.

Käveltiin kämpille, jossa järjestettiin reppujen sisältöä uudelleen, kun olin ottanut pojan pienemmän 33 litran repun käsimatkatavaroihin ja pakannut siihen isommasta repusta tavarat, joiden tilalle olisi vaikea hankkia vastaavaa tilalle, jos ruumaan menevä reppu menee hukkateille. Pojan repulla on painoa noin 5 kiloa ja omassani kymmenen enemmän. Siihen päälle vielä pojalle litra vettä ja minulle 2-3 litraa sekä eväät, niin saadaan yhteensä noin 20 + 4 kiloa. Liikaa, tiedän, mutta minkäs teet.

Olihan siellä repussa toki vaelluksen kannalta tarpeetontakin tavaraa, kuten neljä kirjaa, mutta kirjat kannan mielelläni (siihen asti, kun olen ne lukenut, minkä jälkeen heitän ne pois). Majoilla on aina useampi tunti aikaa sinne saapumisen ja illallisen välillä, joten lukuaikaa on. Nykyisin tosin tästä ajasta suuri osa kuluu näiden muistiinpanojen kirjoittamiseen.

Mukana oli omaelämäkerta Prince among the Stones ja Itävallan historiasta kertova yli 500-sivuinen järkäle Danubia sekä romaani Vadelmavenepakolainen, jota vaimo ehdotti pojalle matkalukemiseksi. En ollut sitä lukenut, mutta arvelin, että ehkä se ei niin paljoa kiinnosta ja joka tapauksessa näytti aika nopeasti luettavalta. Kysyinkin pojalta aamulla kentällä, että onhan tällä varmasti riittävästi lukemista, kun arvelin, että hänellä tulee lukemisesta pulaa. Hän valitsi Steve Jobbsin elämäkerran, mitä sitten lukikin tarkkaan ja moneen kertaan. Mielenkiintoinen kirja, josta riitti keskusteltavaa reitin varrella useina päivinä.

Taustatiedoksi vielä sen verran, että minulla ei ole ollut tablettia mukana vaelluksilla, vaikka niitä nykyisin majoilla aika paljon näkeekin. Ehkä olen tässä(kin) suhteessa vanhan liiton miehiä, kun ei ole muodostunut tapaa käyttää tablettia edes kotona, vaikka meilläkin niitä taitaa olla jostain syystä neljä kappaletta. Ei silti, enpä kyllä käytä juuri koskaan puhelimen nettiselaintakaan, mistä poika keksii kaikenlaista käpylehmiin liittyvää piruultavaa.

Ehkä pitäisi päivittää itseni 2000-luvulle tässä suhteessa. Tablettiinhan saisi ladattua paljonkin luettavaa ja se voisi olla vaelluksella muutenkin hyödyllinen, kun aina silloin tällöin on tarvetta tarkistaa jotain. Mutta toisaalta, ehkä sitä tulisi selattua

helposti liikaa. Luulen, että töistä ja arkirutiineista irtaantuminen, joka on yksi tällaisen pidemmän vaelluksen parhaita puolia, ei toimisi niin hyvin, kun tulisi selattua netistä sähköpostia ja suomalaisia lehtiä. Kun en käytä myöskään sosiaalista mediaa, ei ole siihenkään liittyen tarvetta seurata päivityksiä tai tehdä niitä itse esimerkiksi matkan tapahtumista. Tämä kirja toimikoon siis minun päivityksenä tältä reissulta.

Tällä tavoin arkielämästä eristyksissä oleminen toimii siis ainakin minulla erinomaisena akkujen lataamisena, ei pyöri työasiat tai uutiset mielessä. Totaalista irrottautumista uutisvirrasta kuvanee se, että tällä kolmen viikon matkalla ainoa Suomeen liittyvä asia, josta kuulin, oli tieto Kimi Räikkösen sijoittumisesta jossain formulakisassa. Ei ole muuten ensimmäinen kesäloma, kun näin kävi. Veikkaisin, että hän on tunnetuin tai ainakin eniten julkisuutta saava suomalainen Euroopassa.

Hyvä päivä siis. Paljon ehtii, vaikka aamulla herää Pihlajamäestä.

Tervetuloa nojatuolimarkalle Dolomiittien vuoristoon!

Kirjassa kuvataan kesällä 2015 tehtyä pitkää vuoristovaellusta Italian Dolomiiteilla. Vaellukselle Alta Via 2 –reitit kalliioisissa maisemissa kertyi pituutta yli 150 kilometriä ja korkeuseroa yli 8000 metriä eli mistään sunnuntaikävelystä ei ole kyse. Kirjasta selviää, miten omatoimisesti suunniteltu ja toteutettu vaellus Alpeilla käytännössä sujuu. Samalla saadaan käytännön vinkkejä omalle vaellusreissulle.

Lisäväriä tarinaan tuo se, että tämä varsin vaativa reitti on kuljettu yhdessä 13-vuotiaan lapsen kanssa. Kirjassa kerrotaankin asioista, joita lapsen kanssa vaeltaessa ja muutenkin matkustaessa on hyvä huomioida. Käytännön asioiden lisäksi kirjassa kuvataan matkan aikana eteen tulevia koomisiakin tilanteita sekä humoristiseen sävyyn elämänmenoa laajemminkin.

Matkan alussa päästään myös tutustumaan vaellukseen suomalaisten vaeltajien viime vuosina suosiman Cortina d’ampesson lähellä Tre Cimen alueella. Matkan lopussa vietetään vielä viikko Venetsiassa tutustuen sen nähtävyyksiin ja kulttuuritarjontaan, aurinkorantoja unohtamatta. Useinhan suomalaisten vaellusmatkat Dolomiiteille kulkevat Venetsian kautta, joten tältäkin osin on tarjolla hyödyllisiä käytännön vinkkejä.

Näistä aineksista on saatu aikaan mielenkiintoinen vaellusloma, kaupunkiloma ja rantaloma samassa paketissa. Kirja sopii siten sekä erityisesti vaelluksesta että matkustamisesta yleisemminkin kiinnostuneille.

Kirjassa on yli sata värivalokuvaa. Kirjoittajalta on julkaistu aiemmin kirjat Haute Route – vuoristovaellus Chamonix’sta Zermattiin ja GR5 – vuoristovaellus Chamonix’sta Nizzaan.

